

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 3302/2013 a sp. zn. Rvp 9103/2013 až sp. zn. Rvp 9154/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 NcC 411/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 429/2012, sp. zn. 14 NcC 422/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 3 NcC 443/2012 až sp. zn. 3 NcC 453/2012, sp. zn. 2 NcC 420/2012, sp. zn. 2 NcC 419/2012, sp. zn. 2 NcC 417/2012, sp. zn. 2 NcC 414/2012, sp. zn. 2 NcC 413/2012, sp. zn. 2 NcC 410/2012, sp. zn. 3 NcC 454/2012 až sp. zn. 3 NcC 472/2012, sp. zn. 2 NcC 421/2012, sp. zn. 2 NcC 427/2012, sp. zn. 2 NcC 426/2012, sp. zn. 2 NcC 426/2012, sp. zn. 2 NcC 429/2012, sp. zn. 2 NcC 438/2012, sp. zn. 2 NcC 442/2012, sp. zn. 2 NcC 447/2012, sp. zn. 2 NcC 449/2012, sp. zn. 2 NcC 454/2012, sp. zn. 2 NcC 463/2012, sp. zn. 2 NcC 460/2012, sp. zn. 2 NcC 469/2012, sp. zn. 2 NcC 482/2012 a 2 NcC 481/2012 zo 17. októbra 2012 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3302/2013 a sp. zn. Rvp 9103/2013 až sp. zn. Rvp 9154/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3302/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

3. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. a 14. januára 2013 doručené v záhlaví označené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka), ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví uvedenými uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

4. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) žaloby, ktorými sa domáhala náhrady škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; zároveň nadriadený súd žiadala, aby vec z dôvodu nutnej delegácie prikázal inému okresnému súdu.

5. Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že v predmetných konaniach nevyhlásil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania označených vecí; tieto uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky „... nesprávne, zakladajúce zásah do jej základných práv, garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

6. Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť

prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „... *minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*...“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd v napadnutých uzneseniach.

7. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto rozhodnutia a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

11. S prihliadnutím na obsah predmetných sťažností a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

12. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnutými rozhodnutiami krajský súd nevyklučil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovávaní a rozhodovaní predmetných vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom sudcov toho istého okresného súdu.

13. V tejto veci senát I. ÚS nadväzuje na svoje predchádzajúce právne názory, obsiahnuté v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých veciach – I. ÚS 261/2013, I. ÚS 263/2013, I. ÚS 273/2013 a ďalšie – a keď nezistil dôvod na to, aby sa od „ratio decidendi“ týchto rozhodnutí odchýlil, dospel k rovnakému záveru, že sťažnosti sťažovateľky treba odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Požiadavka princípu právnej istoty je totiž postulát, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď; preto ústavný súd v plnom rozsahu odkazuje na dôvody predchádzajúcich rozhodnutí, ktorými sťažnosti sťažovateľky boli tiež odmietnuté.

14. Aj v tejto súvislosti ústavný súd s poľutovaním konštatuje, že v prerokovávaných veciach sa nenaplnil úmysel a očakávanie zákonodarcu, ktorý ustanovil nutnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom s nádejou, aby advokátsky primus zamedzil bezúčelnému podávaniu ústavných sťažností. Taká situácia však nenastala, preto jeho pochybenie (rozmnožovanie rovnakých vecí) možno vysvetliť buď len ako neznalosť procesných predpisov, alebo ako snahu sťažovateľky umelo znížiť svoj daňový základ, či snahu advokáta o získanie majetkového prospechu (odmeny), čo treba považovať za porušenie buď zákonných alebo etických povinností sťažovateľky a jej advokáta.

15. Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013